

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 723: Đoạn Này Nói Rõ Nếu Chấp Thật Thì Công Đức Bồ Thí Hoàn Toàn Trống Rỗng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 061)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Đoạn này nói rõ nếu chấp thật thì công đức bồ thí hoàn toàn trống rỗng.】

Trụ nơi pháp, cho rằng pháp là có thật, chấp trước vào pháp tướng, cho rằng pháp là thật có, điều này sai rồi, cho nên công đức đều không còn nữa. Chư vị nhất định phải biết, không trụ, rất khó! Phạm phu chúng ta thực sự đặc biệt là nghiệp chướng tập khí sâu nặng, không biết bắt tay vào từ đâu. Nghe “Kinh Bát Nhã” cảm thấy rất có ý vị, nhưng quý vị có làm được không? Làm không được, vẫn là có chấp trước. Quý vị không có cách nào nhìn thấu, cũng không có cách nào buông xuống; nói cách khác, nghe uổng công, giảng uổng công rồi. Người nghe bộ kinh này, tôi nghĩ không ít hơn ba ngàn người, đến đến đi đi, có người hôm nay đến ngày mai không đến, ngày mai đến ngày một lại không đến nữa, đến một lần cũng tính, tất cả tính gộp vào, tôi nghĩ chắc chắn là trên ba ngàn người. Trong số hơn ba ngàn người này, có mấy ai nhìn thấu? Có mấy ai buông xuống? Một người cũng không có, bộ kinh này của chúng ta xem như giảng uổng công rồi. Cho nên khó, thật sự khó! Quý vị mới biết pháp môn Đại thừa, tám vạn bốn ngàn pháp môn, bất cứ một pháp môn nào, đừng nói là Đại thừa, bao gồm cả Tiểu thừa, đều không thể thành công, như vậy mới biết Phật Pháp thật khó.

May mắn thay Phật rất từ bi, đã mở ra cho chúng ta một con đường là pháp môn niệm Phật vãng sanh, sự phương tiện của pháp môn này ở chỗ nào? Đó là có thể chấp trước. Quý vị cứ chấp trước A Di Đà Phật, cái này có thể trụ nơi pháp, hoàn toàn được! Trong tâm quý vị trụ vào A Di Đà Phật, trụ vào thế giới Cực Lạc, kiên cố chấp trước, chấp trì danh hiệu, chỉ có pháp môn này, nói cho quý vị biết là chấp trước vẫn có thể thành công. Ngoại trừ pháp môn này ra, tám vạn bốn ngàn pháp môn, vô lượng pháp môn đều tìm không thấy, thấy đều phải

phá trừ chấp trước thì mới có thể thành tựu, chứ không hề có chuyện ‘vẫn còn chấp trước mà lại thành tựu’, làm gì có đạo lý như vậy, quả thực chưa từng nghe qua. Chấp trước niệm A Di Đà Phật, vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc, sinh vào cõi Phàm Thánh Đồng Cư; nếu như không chấp trước, thế thì cao rồi, đó là sinh vào cõi Phương Tiện, cõi Thật Báo, cõi Tịch Quang, thế thì cao rồi. Chấp trước mà có thể ra khỏi Ba cõi, có thể đến được chỗ của Phật A Di Đà. Cõi Phàm Thánh Đồng Cư cũng không tệ rồi, được rồi! Huống hồ đến được thế giới Tây Phương Cực Lạc, được bốn nguyện oai thần của A Di Đà Phật gia trì, lập tức nâng chúng ta lên đến địa vị từ Thất Địa trở lên, điều này quả thật là không thể nghĩ bàn! Cho nên ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, trong thời gian rất ngắn liền thành Phật, đây là một pháp môn đặc biệt. Phải có phước báo, phước báo gì? Tin tưởng, tin tưởng là có phước báo rồi. Pháp môn này gặp được mà không tin, người này không có phước báo. Trong “Kinh Di Đà” có nói: “Không thể dùng chút ít thiện căn phước đức nhân duyên mà được sanh về cõi đó”. Người tin tưởng là người có phước, người chịu phát nguyện thì phước báo đó càng lớn hơn, trên thế gian này không có phước báo của bất kỳ người nào có thể sánh bằng họ, bởi vì chẳng bao lâu nữa họ sẽ làm Phật, quý vị nghĩ xem phước báo này lớn dường nào!

Khi chấp thật, công đức liền không còn nữa. Thế nào gọi là công đức? Điều này chúng ta cần phải nhận thức cho rõ ràng. Công đức chính là Giới Định Tuệ. Nhân Giới được Định, Giới là công, công phu, trì Giới là công; được Định, Định là đức. Chữ “đức” (德) này cùng với chữ “đắc” (得) trong “đạt được”, chữ “đắc” trong “được mất”, là đồng một ý nghĩa. Quý vị có một phần công phu, nhất định quý vị sẽ có được (đắc). Trì giới có công, sẽ được định; tu định có công, sẽ khai huệ, đây chính là công đức. Nếu như vừa khởi chấp trước, trì giới sẽ không thể được định; tại vì sao? Ta trì giới tốt thế này, lại nhìn thấy kẻ không trì giới kia, kẻ phá giới nọ, trong tâm liền sinh khởi tâm chán ghét, vậy làm sao quý vị có thể được định? Trì giới như thế là không hiểu cách dụng công, là không đúng pháp. Chư vị cần phải hiểu rõ, Thế Tôn dạy người tu hành là dạy cho một mình quý vị, không có dạy quý vị dòm ngó người khác; nếu quý vị dòm ngó người khác, đạo nghiệp của quý vị trong đời này dứt khoát không thể thành tựu.

Trong “Kinh Hoa Nghiêm”, Thiện Tài Đồng Tử chỉ có một mình, không có bạn đồng tham đạo hữu. Nếu như Thiện Tài vẫn còn một người bạn đồng học, Thiện Tài cũng tiêu rồi. Vì sao vậy? Bạn đồng học, bạn cũng giống như tôi, tâm

cung kính sẽ không còn. Một người bạn đồng học cũng không có, tất cả mọi chúng sanh đều là Phật, đều là Bồ Tát, đều là lão sư, cái hạnh lễ kính chư Phật đó của ngài mới đạt đến viên mãn; cho nên, không thể có một bạn đồng học. Nói cách khác, người chân chính tu hành, tự mình luôn đứng ở vị trí thấp nhất, người khác đều đáng để tôi đội trên đầu (tôn kính), quý vị mới có thể tu hành thành công. Yêu ma quỷ quái đều đáng để tôi đội trên đầu, đều phải lễ kính, đều là chư Phật Như Lai. Quán tưởng như thế nào? Là chư Phật Như Lai thị hiện. Các Ngài thị hiện cảnh giới thiện để dạy tôi, trong cảnh giới thiện không sinh tâm hoan hỷ. Thị hiện yêu ma quỷ quái, trong nghịch cảnh tôi không sinh tâm sân hận. Sự thanh tịnh bình đẳng của quý vị từ đâu mà tu được? Là từ trong cảnh giới mà mài giũa ra. Rời khỏi những cảnh giới này, quý vị tu cái gì? Cho nên người tốt, người xấu, thuận cảnh, nghịch cảnh đều là thiện tri thức, ở trong tâm tôi thấy đều bình đẳng, tôi ở ngay trong đó mà tu Thập Đại Nguyên Vương. Chỉ cần có mảy may ý niệm sai biệt, công đức tu Thập Đại Nguyên Vương của quý vị hoàn toàn trống rỗng, thấy đều không còn nữa. Những gì quý vị tu được chỉ là phước đức, công đức biến thành phước đức; công đức không còn, phước đức thì có.

Nhất định phải hiểu rõ đạo lý này, thành tựu công đức quả thật quá khó. Trong kinh thường nói: “Lửa thiêu rừng công đức”, lửa là gì? Là phát cáu (nổi giận); hề nổi giận lên, quý vị nghĩ thử xem, cái định của quý vị liền tiêu tan; định không còn, thì giới cũng không còn. Quý vị phải tự hỏi mình xem, công đức của quý vị có được bao nhiêu? Quý vị phải nghĩ lại xem lúc nào mình không nổi giận, nếu như lúc lâm chung mà nổi giận một trận, thì xong rồi, cả một đời coi như xong, như vậy là hoàn toàn không có chút công đức nào. Cho nên Phật pháp dạy người ta cách hộ niệm đưa tiễn người lúc lâm chung, khi một người lâm chung, trong vòng tám giờ đồng hồ không được đụng chạm vào họ. Vì sao vậy? Vì thần thức chưa rời đi, lúc đó quý vị đụng vào họ, họ sẽ sinh tâm sân hận; một niệm sân hận nổi lên, thì toàn bộ công đức một đời đều mất sạch, đều không còn nữa. Trong vòng tám giờ đồng hồ không được đụng chạm vào người đã khuất, đạo lý chính là ở chỗ này, không thể không biết. Công đức và phước đức phải phân biệt cho thật rõ ràng, phước đức và Giới Định Tuệ không dính dáng gì với nhau, công đức mới chính là Giới Định Tuệ.